

udenfor Limfjorden, og Bevægelsen mod Aalevaadene opstod, kan paavises Kjendsgjerninger, saa sikkert som muligt, for Fiskeriets Eilbagegang paa de paagældende Steder. Drivevaadene have især gjeftet de fynste Kyster, Lolland, Vangeland og Thyland fra Kolbing til Horsens, medens Limfjordsfiskerne med deres forskellige Aalevaad have offeret de sjællandske Fjorde, Bugter og Sunds størst Opmærksomhed; men intet, eller ialtsald kun saa Støber, har noget af de paaankede Nedskaber været uændet i de 4 Aar for Drivevaadene, og 5 à 6 Aar for de øvrige Aalevaads Vedkommende, som ere hengaaede, siden Krykket af dem rejste Modstand derimod. Vi skulle her gjentage, at det er den overdrevene stadige Brug af en Mængde Nedskaber paa samme Sted, som bereder Faren, og at jo mindre Fjorden, eller det dermed i Klasse satte Fiskevand er, desto snarere vil Eilbagegang og Odelæggelse spores. Naar vi derfor tage vor største Fjord, Sfejorden under særlig Betragtning, saa er det, under Forudsætning af en forholdsvis lige Behandling, berettiget at overføre Resultaterne for denne paa alle de mindre Fjorde. Det maa være nok for disses Vedkommende at bemærke, at der foreligger sørgelige Beretninger fra flere Steder, saasom Kolding, Horsens, Faaborg, Svendborg, Vordingborg, Nykjøbing paa Fælster o. s. v., uden at vi skulle opholde os ved at anføre Vidnesbyrd fra disse Steder. Det er altsaa Sfejorden, vi ville holde os til, ikke blot fordi den er vor største Fjord, men ogsaa fordi den synes at være gaaet særlig haardt paa Klingen; — siden 1871 er intet Aar hengaaet, uden at der herfra er fremkommet 2 à 3 Besværginger; og ved at efterse den oven for giwne Fortegnelse over Anterne, vil det findes, at nær $\frac{1}{3}$ af disse er indkommet fra forskellige Steder i Fjorden.

Forsøgene med Aalevaad paa Sfejorden ere ikke ganske nye. Det ses saaledes af Skrivelse fra det daværende Rentekammer af 12te Juli 1845 til det Kongelige Danske Kancelli, at der var indkommet forskellige Klager over Misbrug af Pulusvaad i adskillige Dele af Sfejorden, navnlig i Nostilbejjord, hvorover Rancelliets Betænkning blev begjært. I Skrivelse af 8de Januar 1846 udtalte imidlertid Rancelliet, at det, hvad dette Punkt angaar, forbeholdt sig specielt at yttre sig. Da det maatte være af Interesse for Udvalget at kjende saadan Udtalelse, tilskrev Formanden for en Tid siden det nuværende Justitsministerium, men fik fra samme under 3die Juli d. A. Meddelelse om, at nogen Udtalelse ikke ses at være afgivet af det danske Kancelli. Saavidt det har kunnet spørges, blev dog intet Pulusfiskeri drevet paa Fjorden i de paafølgende Aar; det var først siden 1869, at enkelte fremmede Fiskere begyndte at forsøge det, medens Syderne først i større Mængde kom i 1872, og da Fjordfiskernes gjentagne Bestræbelser for at forhindre dette Fiskeri — under hvilke, som ovenmeldt, ogsaa øvedes Selvtægt — glippede, bleve Besøgene talrigere de paafølgende Aar, og i de sidste 3 Aar derefter have enkelte af de Omboende, som havde Gøne dertil, uagtet de erkjendte det Fordærlige i Fiskemaaden, anskaffet sig eller taget Part i Nedskaber, og deltagt i den, sigende, at naar det skal tillades Fiskere andetstedsfra at møde i saadant Antal, saa der er Fare for Fiskeriets Bestaaen, saa kunne de ligesaagodt selv være med til, under den befrægtede Odelæggelse, at tage, hvad der kan faaes. Fiskeriet sandt Næring ved en rivende Af sætning til høje Priser, og opmuntredes af et Par Mænd, som siden 1873 opkjøbte for preussisk Regning og tilbød Pengelaaen til Nedskabers Anskaffelse for de Ubenyttede. Aalene blive ladede i Kvaer, stationerede paa passende Steder i Fjorden, og føres derfra lige til Stettin; ikkun en ringe Del fra St. Jørgensby-Fiskere gaar til Kjøbenhavn. Alle Slags Aalevaad kom i Brug, dog kun nogle saa Drivevaad i Fjordens største Bredning lige indenfor Indløbet, og disses Udbytte blev snart mindre godt; Bøtvaad med Vaad til Vaad var det almindelige Fiskeri paa det dybere Vand og blød Grund, paa grundere Vand under Land brugtes Snurrevaad, paa fine Steder maatte endog Landdragningsvaad, og det kan ikke seje, at Bøtvaadene ogsaa ere dragne til Vaad paa Steder, hvor Anker kunde holde; Fiskerne indrømme ialfsald, at denne Fremgangsmaade giver det bedste Udbytte. Antallet af de Vaad, der kom i Brug, steg i 1872 til 60 eller 80; og i 1873, da Udvalget (med Undtagelse af Villumsen) den 12te August besøgte Fjorden og lod sig Fiskemaaden forevise, antoges det at nærme sig 100, hvilke saagodtsom alle vare i Virksomhed paa de indre Flader, i Bugter og Bige Syd for Frederikshund; paa den større nordlige Bredning sagdes Fiskeriet ikke at lønne sig, idetmindste ikke saa vel. Med Hensyn til de nærmere Oplysninger om Forholdene, saaledes som de befaandedes ved dette vort Besøg, henviser vi til vor Forhandl. Prot. S. 9—11. Det lader sig neppe bestrebe, at et saadant, eller endog et noget mindre Antal Vaad i Virksomhed omtrent hver Nat fra April til ind i Oktober, eller saalænge som Fangsten vil lønne Umagen, som en stærk overdreven Brug nødvendig snart maa vise sine tærende Virkninger: — „mange Hunde bliver Harens Død“. Naar Driften saa oveniudløbet fler ved et Nedskab, som, selv med dets lempeligste Anvendelse, paa Grund af Maffesnæverheden ikke kan fratjendes Karakteren af at være opfiskende, saa bliver den dobbelt fordærlig, og Betyrningen hos den bosatte Mand, som ser sit fremtidige Udkomme truet, bliver baade naturlig og begrundet. Som foran bemærket, har Udvalget under dets Bestaaen haft et vaagant Øje med Sfejorden, og da det nu er $2\frac{1}{4}$ Aar siden, det begyndte sin Virksomhed, har det haft Lejlighed til at iagttage den Forandring, der er foregaaet i Lilstanden. Det har selv besøgt